

Si us arribem a fer cas endarrerint totes les dates d'entrega de treballs que ens heu demanat no us gradueu ni al gener 2024.

Em disculpareu, però tot el que expliqui en aquesta classe, i abans de que algú aixequi la ma per preguntar-ho, sí entra a l'examen final.

[Com que no porto powerpoint no cal que pregunteu si el penjaré al campus]

[i no, aquest cop no podeu sortir un moment al lavabo]

Ves per on que un dia la vida us regala graduar-vos d'uns estudis universitaris.

Tots heu hagut de fer molt esforç. De deixar de banda molts dies a amics, família i parelles perquè havíeu d'entregar un treball, preparar una exposició o fer un examen final.

I d'aquí poc temps tindreu el regal, per exemple, potser, de ser caps de pràctiques dels nostres estudiants. Us pot semblar llunyà, però ja veureu com de ràpida va la vida a partir d'ara. I a la velocitat que sigui n'estem segurs que cadascú de vosaltres assumireu els reptes professionals que somieu, que teniu al cap i potser, ja us aviso, potser d'aquí 22 anys teniu el privilegi d'estar aquí dalt d'aquest escenari fent la darrera classe a una promoció. Si m'ha passat a mi us pot passar a vosaltres.

Gràcies per aquest privilegi.

A partir d'ara teniu una responsabilitat molt gran. Des de la Facultat hem procurat acompanyar-vos en un procés de formació intens i esperem que satisfactori amb moments per aprendre però sobre tot per créixer com a persones.

Mireu, no se si us heu adonat o no, (i estic segur que les vostres famílies sí que ho han fet)... els que hem estat amb vosaltres aquests quatre anys hem vist una realitat molt important: us hem vist créixer.

Si us sentíssi aquelles primeres classes de l'any 18 on no sabíeu ben bé que era això de l'educació social i el treball social, en comparació amb les discussions que hem tingut aquests dies tancant els TFGs descobriríeu que sou molt capaces d'això que us dic, d'haver après, però sobre tot d'haver crescut.

Sobre els aspectes que heu après i segur haureu de tenir presents a la vostra vida professional deixeu-me que us digui uns quants de concrets. Estic convençut que per la vostra feina....

Necessitareu de l'ètica d'en Jesus Vilar

De la gestió de crisis de l'Angels Sogas

De les habilitats socials de la Lisette

De les tècniques d'entrevista de la Gisela

De la salut mental de l'Elena Requena

De la dimensió comunitària del Miqui Pulido

De l'impacte del lleure de la Txus

De les habilitats també del Paco

De l'antropologia de l'Enric i la Rat Garcia

De les arts escèniques d'en Pere Joan

De la psicologia de la Isabel Torras

De la interseccionalitat de la Marta Ausona

De l'avaluació de la Maite Marzo

De la gestió d'entitats del Pere Mora

De la política Social del Jordi Sabater i en Roger Buch

.... i de tot el que ens aporten un equip de professorat de gairebé 150 persones que òbviament no haguéssim pogut fer la nostra feina si no

fos pel personal de neteja, de secretaria, consergeria, servei d'orientació, internacional i atenció als alumnes.

Gràcies també a tots ells.

El món necessita de persones com vosaltres, necessita de persones que transformin els dies grisos de les persones en dies amb cielito blau i sol lluminós.

El món sobre tot necessita de persones, com vosaltres, que hagin crescut per saber veure, però sobre tot mirar allà on cal mirar. I és que sota la catifa de l'Estat del Benestar hi ha moltes coses a mirar i a explicar.

I és que el sistema està muntat d'una manera perquè no mirem ni denunciem les seves debilitats i no m'agradaria deixar de recordar-vos algunes d'aquestes sobre les que tindreu molta feina a fer:

Les mil persones que aquesta nit domiran als carrers de Barcelona son la darrera baula del capitalisme salvatge que ha convertit el dret a tenir un l'habitatge en un negoci. Però també estan allà fruit de la desatenció generalitzada arreu del territori. I potser algun dia, depèn de quin municipi de Catalunya treballeu us faran gestionar la pobresa extrema amb una targeta de tren com a solució perquè les dades de sensellarisme baixin en aquell indret.

Us tocarà lidiar amb el dret als serveis bàsics per viure. I això significarà topar-vos amb el negoci de l'electricitat per tenir llum, amb el negoci del gas perquè els nens i nenes o gent gran puguin viure amb una temperatura confortable i evitar malalties, o amb el negoci de l'aigua que també tenim tant normalitzat al nostre país.

Però si amb això no en tenim prou, també us tocarà veure d'a prop l'impacte de l'accés precari a la salut pública. Algunes organitzacions fins i tot han de generar equips humans per fer acompanyaments mèdics a persones que no tenen recursos suficients com per poder fer-se al càrrec de la seva pròpia salut. Tres o quatre minuts de visita mèdica no son suficients per molta gent. I és que no descobreixo res si us dic que la salut pública al nostre país té moltes limitacions. I les

limitacions, com sempre, recauen especialment en els més dèbils, aquells que no saben com reclamar que els atenguin com deu mana o els derivin a fer una rehabilitació al sistema públic. Molta gent no arriba als serveis perquè no tenen recursos per reclamar-los.

L'estimat Carles Ariza als seus llibres ens explica les diferències d'esperança de vida que hi ha només canviant de barri a la ciutat de Barcelona. I s'espera de vosaltres que pugueu incidir en aquests aspectes i com a mínim acompanyar les persones perquè aquest impacte sigui menor.

Per altra banda, aquests darrers mesos he descobert les milers de persones que hi ha a Catalunya amb malalties cròniques que les invaliden per continuar treballant però el sistema, lluny de protegir-les, les obliga a fer un sobre esforç inhumà del tot inacceptable condemnant-les a una pseudo-vida molt precària, malgrat els seus metges certifiquen que no poden treballar. Als serveis on hi sereu haureu de detectar molts patiments com aquests, que impacten en moltes famílies i que potser se'ns han escapat d'explicar-vos durant la carrera.

I quan parlo de salut, no puc deixar d'advertir-vos que treballar d'educadora, de treballadora social o de qualsevol de les especialitats de màsters i postgraus que sou presents, significa estar molt atentes a la salut mental. De nou, el sistema en el que vivim genera un patiment mental en les persones que fa que el suïcidi sigui la primera causa de mort no natural a Espanya (teniu les dades a INE). La vostra feina també significa estar atentes al que li passa a les persones per mirar d'establir estratègies per reduir aquest patiment mental.

Per suposat, òbviament, també us prego que us cuideu molt i que mireu d'estar en forma mentalment.

I no contents amb això... També sou els hereus d'un planeta que us deixem espremut de recursos i en molt mal estat i amb un canvi climàtic que és tant important reduir-lo com que suposa, entre d'altres, onades migratòries que es transformen en vides precàries i

famílies trencades... i un canvi climàtic que també genera dificultats per l'accés als aliments a molts països del sud.

Hereus també d'un planeta a més a més masculista on les diversitats no son pas ben rebudes.

I només un apunt més d'aspectes que tindreu presents i que crec que és important que us marqui avui. L'extrema dreta. No tinc la solució o en tot cas no em puc estendre, però aquest és un greu perill per la feina que fem i les persones a les que atenem. Que mai tinguin representació els del nom de color verd a casa nostra, si us plau. Feu el que sigui perquè mai tinguin representació o patireu com a professionals.

Tot això son aspectes que tenen un efectes que també us hi trobareu diàriament a la feina.

Com sabeu, el mon és imperfecte. I sobre tot és imperfecte per uns quants.

Perquè encara que l'actitud és molt important, hi ha persones que la vida els ha posat moltes pedres al camí. No és cert que tothom té les mateixes oportunitats i no és cert que per tothom voler és poder. Perquè molts i moltes comencen la carrera de la vida cent metres enrere i amb el triple d'obstacles.

Però mireu, també heu escollit les millor professions que hi ha en el mon. Us ho dic sincerament. No hi ha dia que no m'enrecordi del meus 20 anys de professional. Ja veureu quan aconsegiu moments d'èxit, petits, però d'èxit. FLIPAREU. Us asseguro que amb la professió que heu triat se us posarà la pell de gallina moltes vegades.

Descobrireu que per molta gent en molt moments [i ho diu en KUPPERS moltes vegades] la vida es una mierda. Però tindreu la oportunitat i ho fareu moltes vegades de fer veure a les persones que, malgrat ho sembli, no estan en un pou, que estan només en un túnel. I del pou no te n'ensurts però del túnel sí [i això també ho diu en Kupperts].

Quan veieu que la gent se n'ensurt FLIPAREU.

Quan us trobeu una persona a la que heu atès i estigui bé FLIPAREU.

Quan us donin les gràcies FLIPAREU.

Quan veieu que algú aconseguix les seves fites vitals FLIPAREU.

No us amago que tindreu dies que voldreu deixar la professió. Abans de fer-ho, teniu els nostres mails. Envieu-nos un correu i en parlem abans de prendre cap decisió.

Però preval per sobre de tot que aquests son oficis que VALEN MOLT LA PENA.

Estem molt contents que hagueu arribat fins aquí i avui us gradueu, de veritat, l'enhorabona, estem molt feliços de veure-us tant alegres.

Vaig acabant

Us deia que no us estranyi que en un temps us encarreguin acompanyar algun dels nostres estudiants com a caps de pràctiques. Com us deia, malgrat us quedi lluny, també li quedava molt lluny tot això a molts exalumnes nostres i després

- La Núria va muntar un dels primer centres de dia a Barcelona
- En David i el Joan van publicar llibres meravellosos sobre la seva pràctica professional
- O la Silvia es guanya la vida amb un projecte contractat per molts hospitals de Catalunya després d'haver-lo presentat com a Treball Final de Grau.

A partir d'avui passeu a ser companyes i companys de professió. I en aquest sentit, si hi ha alguna cosa amb la que em voldria que us quedéssiu pel pas de la facultat, o al menys des del meu punt de vista, seria que miréssiu als ulls a les persones a les que atendreu. Quan dic mirar als ulls vull dir des de la mateixa alçada. Mirada horitzontal (que li diu en en David Vázquez al seu llibre).

I és que hi ha un lligam totalment estret entre les persones a les que atendreu i vosaltres. Cadascú amb una funció a la vida, però el lligam ineludible de ser persones.

Això em recorda que alguna vegada he fet la broma a classe de que volia que sortíssiu ben formades de la facultat perquè quan sigui gran i estigui a una residència estigui ben atès per alguna de vosaltres. Doncs bé, una de els experiències més emotives que he tingut aquests darrers anys ha estat justament trobar-me una estudiant de pràctiques a l'Hospital Guttman en una sala ben gran on jo hi era aquest cop com a usuari.

Lluny de sentir pudor, perquè quan estàs a l'Hospital Guttman és probable que no estiguis en la teva millor versió... Lluny de sentir pudor, vaig sentir molt d'orgull d'haver tingut aquella estudiant a classe i també vaig pensar que en una situació com aquella allò era estar en les millors mans possibles.

He donat moltes voltes a aquella situació que no ha estat menor a la meva vida, i us diré una cosa per acabar:

I és que si algú m'ha d'atendre en algun moment a la vida que sigui algú de vosaltres.

MOLTES GRÀCIES

FELICITATS